

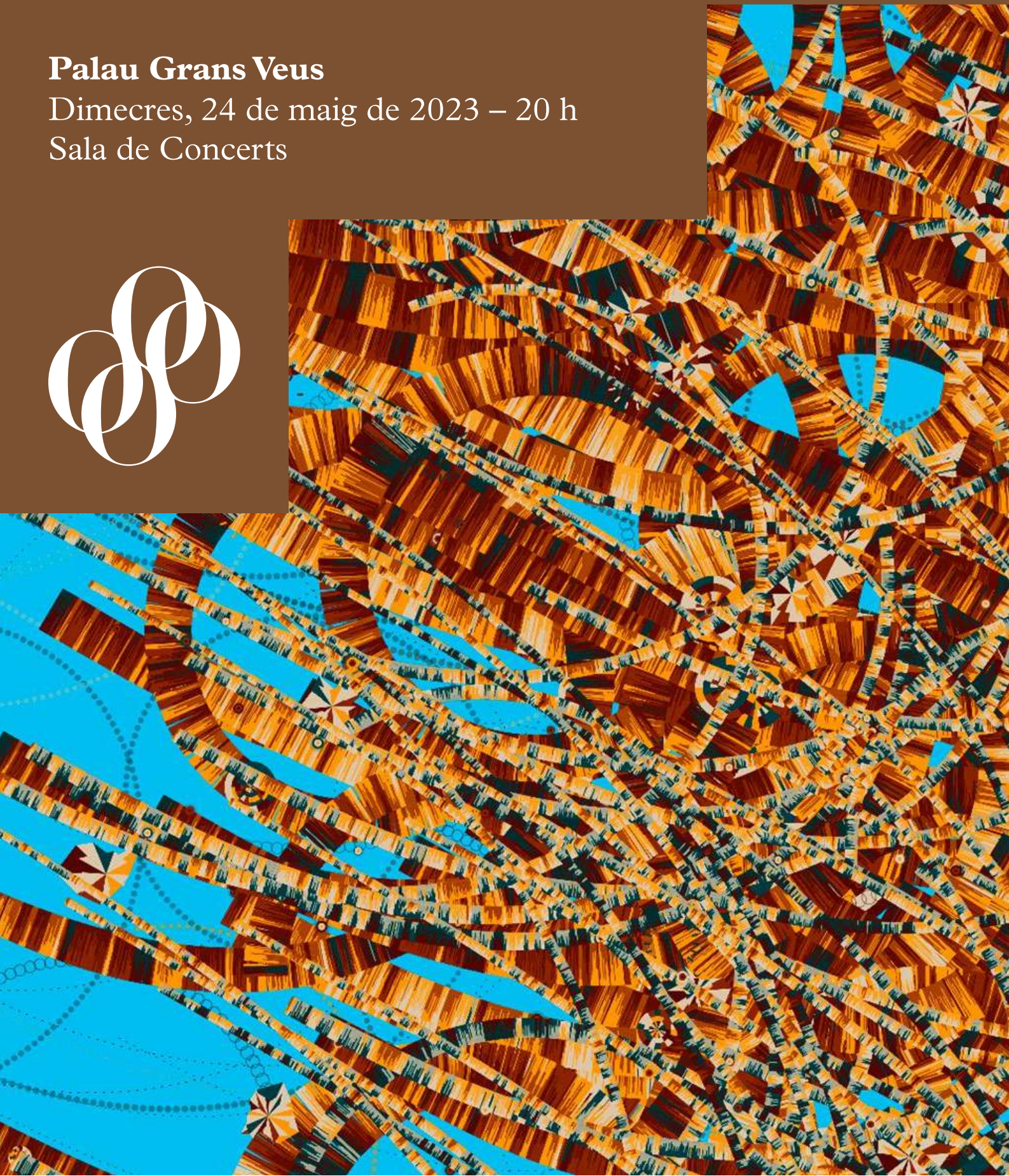
Juan Diego Flórez

—Cançons i àries d'òpera

Palau Grans Veus

Dimecres, 24 de maig de 2023 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Juan Diego Flórez, tenor
Vincenzo Scalera, piano

I

Christopher Willibald Gluck (1714-1787)
“O del mio dolce ardor”, de *Paride ed Elena*

Giulio Romolo Caccini (1551-1618)
Amarilli, mia bella

Giacomo Carissimi (1605-1674)
Vittoria, mio core!

Gioachino Rossini (1792-1868)
“L’esule”, de *Péchés de vieillesse*
“La lontananza”, de *Péchés de vieillesse*
“Danse sibérienne”, de *Péchés de vieillesse*
(piano sol)
“Deh! tu m’assisti amore”, d’*Il signor
Bruschino*
“La speranza più soave”, de *Semiramide*

II

Édouard Lalo (1823-1892)
“Puisqu’on ne peut flechir... Vainement, ma
bien aimée”, de *Le roi d’Ys*

Charles Gounod (1818-1893)

“L’amour, l’amour!... Ah! Lève-toi, soleil”, de *Roméo et Juliette*

Gaetano Donizetti (1797-1848)

“La maîtresse du roi... Ange si pur”, de *La favorite*

Benjamin Godard (1849-1895)

“Berceuse”, de *Jocelyn* (piano solo)

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“Forse la soglia attinse... Ma se m’è forza perderti... L’ara, o l’avello”, d’*Un ballo in maschera*

“Oh! Fede negar potessi... Quando le sere al placido”, de *Luisa Miller*

Giacomo Puccini (1858-1924)

Foglio d’album (piano sol)

“Torna ai felici dì”, de *Le villi*

Primera part, 40 minuts | pausa de 20 minuts | segona part, 45 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#popular

Poema

festa

qui despenjarà el cel?

qui aturarà el cicle de l'aigua
i l'enclourà dins d'un bidó?

qui escombrarà la terra?
qui separarà la palla de la pols?

qui amuntegarà, per separat
—cada munt en un racó—,
les roques, els vents i els esquelets?

qui desconnectarà la força de la gravetat
i l'atracció dels planetes?

qui ho farà? després de què?

qui cremarà la flama fins a l'extinció?

Eduard Escoffet

El terra i el cel (LaBreu edicions, 2013)

JUAN DIEGO FLÓREZ

Ha recibido la más alta distinción de su país. Ningún otro tenor es tan admirado como Juan Diego Flórez. Su célebre virtuosismo en el bel canto ha convertido a este intérprete peruano en uno de los grandes de la ópera. Con su voz cálida y sus dotes líricas, crea una profunda conexión con el público. **Y esa generosidad que muestra en el escenario se refleja también en su labor filantrópica.**

#Perpetual

OYSTER PERPETUAL DAY-DATE 40

ROLEX

Comentari

Amb una trajectòria forjada durant més de vint-i-cinc anys als millors escenaris del món, el tenor peruà Juan Diego Flórez proposa en el seu retorn al Palau una vetllada feta a mida amb cançons i àries en un recorregut de més de dos segles d'història: des del Barroc, passant pel Classicisme, el Romanticisme francès i italià i fins i tot el Verisme.

Gluck, figura fonamental al món de l'òpera pel seu caràcter innovador, va irrompre amb la ferma decisió de purificar i ennobrir el gènere mitjançant la sobrietat per acabar amb els excessos del carregat *bel canto* barroc italià. Les seves reformes marcaven un camí auster per transmetre la noblesa del drama clàssic amb òperes innovadores com *Orfeo ed Euridice* (1762) o *Alceste* (1767); també n'és un bon exemple la que obre el programa d'avui, *Paride ed Elena* (1770), la tercera de les seves obres reformistes, i amb llibret del també innovador Ranieri Calzabigi. Entre les àries d'aquesta òpera que han guanyat independència com a peces de concert, hi ha la declaració d'amor de Paride, en to menor, "O del mio dolce ardor", del primer acte.

Amb l'italià Giulio Caccini l'oient se situa al final del Renaixement i inici del Barroc; compositor, professor, cantant i instrumentista, és considerat un dels fundadors de l'òpera. No han sobreviscut gaires de les seves obres, però s'han de destacar tres títols fonamentals, *Euridice* (1600), *Il rapimento di Cefalo* (1600) i *Euridice* (1602); també alguns madrigals, com *Amarilli, mia bella*, escrit per a veu i baix continu; l'única estrofa del poema expressa una apassionada reafirmació d'amor per Amarilli en primera persona, davant la desconfiança –o gelosia– d'aquesta.

De l'inici del Barroc correspon *Vittoria, mio core!* de Giacomo Carissimi, figura clau en el desenvolupament de la música sacra del seu temps, a la qual va aportar profunditat en el discurs; aquesta es tracta d'una mostra de les més de cent cinquanta cantates que va escriure per a cantants professionals que entretenien els membres de les cases benestants de Roma i que va agafar una gran popularitat a l'època.

Gioachino Rossini és un dels compositors més importants i influents per a les generacions posteriors, no només en el repertori operístic. Els seus *Péchés de vieillesse* (Pecats de vellesa) és una col·lecció de cent cinquanta peces que s'agrupen en catorze volums creats des del 1857 fins poc abans de la seva mort, el 1868. El caràcter d'aquestes composicions és lleuger, tot i que d'un ordre refinat; d'aquesta col·lecció avui s'escoltaran, "L'esule" i "La lontananza", i la "Danse sibérienne", aquesta última per a piano sol. Rossini va desenvolupar un estil de cant únic i personal, de gran virtuosisme, que amb el temps arribaria a formar l'estil conegut com a *bel canto* romàntic. Aquestes característiques es troben a les àries "Deh! tu m'assisti amore", d'*Il signor Bruschino* (1813) – l'última de les quatre farses italianes que va compondre en una època en què aquest tipus d'òperes curtes eren freqüents a Venècia– i "La speranza più soave", de *Semiramide*, l'última òpera que escriví a Itàlia abans d'instal·lar-se a França, tota una prova de foc per a qui la interpreta.

Una de les obres més emblemàtiques del francès Édouard Lalo va ser *Le roi d'Ys*, òpera composta entre el 1875 i el 1878 que va tenir un èxit extraordinari, com demostren les cent representacions durant l'any de l'estrena; està impregnat de tots els elements característics del Romanticisme –amor, gelosia, intriga i una mica de màgia– i la seva ària més divulgada és "Vainement, ma bien aimée". Gounod és molt més conegut i un dels més importants del Romanticisme francès; el 1867, durant l'Exposició Universal a París, estrenà *Roméo et Juliette*, que entrà al repertori de l'Opéra Comique el 1873, on es va representar 391 vegades en catorze anys. Avui se sentirà la commovedora ària del protagonista, "Ah! Lève-toi, soleil", tot un *hit*.

La favorite (1840), del belcantista Gaetano Donizetti, fou composta en estil *grand opéra* pensant en el gust parisenc; estrenada a l'Opéra de París, després se n'imposaria amb èxit la versió en italià. Fernand, el rol del tenor, s'assabenta al quart acte que la seva esposa ha estat "La maîtresse du roi", tal com ho expressa en aquesta ària de gran exigència interpretativa.

Giuseppe Verdi fou el dominador de l'escena lírica europea durant la segona meitat del segle XIX; sense ruptures abruptes amb el passat, va encarnar l'evolució de la tradició italiana a través de l'expressió dramàtica tant en l'aspecte vocal com en l'orquestral. *Un ballo in maschera* (1859) va ser el seu primer treball de maduresa inspirat en un fet real, l'assassinat del rei suec Gustau III durant un ball de màscares a Estocolm, el 1792; d'aquesta obra s'interpreta avui “Ma se m'è forza perderti”, l'ària del protagonista del tercer acte. Deu anys abans, el 1849, Verdi va compondre *Luisa Miller*, òpera tràgica basada en una obra de Schiller que marca el final de la primera etapa compositiva del mestre, de la qual avui s'escoltarà la coneguda “Quando le sere al placido”.

Le villi va ser la primera òpera de Puccini, hereu de la tradició lírica del *ottocento* italià; estrenada el 1884 i composta per participar en un concurs d'òperes d'un sol acte, l'obra no va tenir cap mena de repercussió, però va poder pujar a un escenari gràcies als contactes del llibretista, Ferdinando Fontana; d'aquesta poc divulgada òpera de l'autor de tants èxits, avui s'interpreta l'ària de Roberto, “Torna ai felici dì”: melodia en estat pur.

Manel Cereijo, musicòleg

Biografies

Juan Diego Flórez, tenor

© Gregor Hohenberg - Sony Music Entertainment

Nascut a Lima (1973), inicià la seva carrera musical de ben jove cantant i tocant música peruana, pop i rock. Als disset anys va entrar al Conservatorio Nacional de Música de Lima i tres anys després va aconseguir una beca per estudiar cant al Curtis Institute of Music de Filadèlfia. El 1996 va debutar com a professional al Rossini Opera Festival de Pesaro, tot assumint una substitució en el paper del tenor principal, Corradino de *Matilde di Shabran*. Debut que fou tot un èxit i que marca l'inici d'una carrera estel·lar. El mateix any, amb només vint-i-tres anys, va debutar a La Scala de Milà, dirigit per Riccardo Muti, amb motiu de l'obertura de la temporada 1996-97. Des d'aleshores ha actuat constantment als teatres i sales de concerts més importants del món al costat de directors de prestigi internacional.

Als inicis de la seva trajectòria les seves interpretacions del repertori belcantista van ser lloades de manera especial, sobretot en les òperes de Rossini, Donizetti i Bellini. Els darrers anys l'assumpció d'herois romàntics francesos també li han suposat un gran reconeixement, tant del públic com de la crítica. Els seus debuts més recents inclouen els rols de Romeo (*Roméo et Juliette*) a la Wiener Staatsoper, Gennaro (*Lucrezia Borgia*) al Festival de Salzburg i la Bayerische Staatoper, Hoffmann (*Les contes d'Hoffmann*) a l'Opéra de Montecarlo, Ricciardo (*Ricciardo e Zoraide*) al Rossini Opera Festival, Alfredo (*La traviata*) a la Metropolitan Opera de Nova York, Des Grieux (*Manon*) a la Wiener Staatsoper, Werther (*Werther*) a la Royal Opera House, Rodolfo (*La bohème*) a l'Opernhaus de Zurich el 2020, i Faust (*Faust*) a la Wiener Staatsoper. Els seus pròxims compromisos inclouen *Le Comte Ory* al Rossini Opera Festival, *La bohème* a la Royal Opera House i *La fille du régiment* a la Wiener Staatsoper, entre d'altres, a més de concerts i recitals arreu del món.

Acumula un ampli catàleg d'àlbums en solitari, com també d'òperes senceres en CD i DVD. Des del mes de juny del 2016 és artista en exclusiva de Sony Classical, segell amb el qual va publicar el 2017 un disc dedicat a àries de Mozart, i el 2018 un altre de cançons llatinoamericanes. Ha estat reconegut com un dels millors tenors de la història per la BBC i ha rebut nombrosos premis i distincions, entre les quals el guardó més alt del Perú, la Gran Creu de l'Orde del Sol. El 2022 va ser nomenat director artístic del Rossini Opera Festival.

El 2011 Juan Diego Flórez va fundar Sinfonía por el Perú, un projecte d'inclusió social que té com a objectiu afavorir el desenvolupament personal i artístic de nens i joves en situació de vulnerabilitat a través de la creació d'orquestrades i cors a nivell nacional. Com a reconeixement per la seva tasca va ser nomenat Ambaixador de Bona Voluntat de la UNESCO i premiat pel World Economic Forum amb el Crystal Award. L'agost i el setembre del 2022 l'Orquestra Juvenil de Sinfonía por el Perú, que representa el programa a nivell nacional, va fer la seva primera gira per Europa juntament amb Juan Diego Flórez i va oferir concerts al Festival de Salzburg, Menuhin Festival de Gstaad i Festival de Lucerna.

Vincenzo Scalera, piano

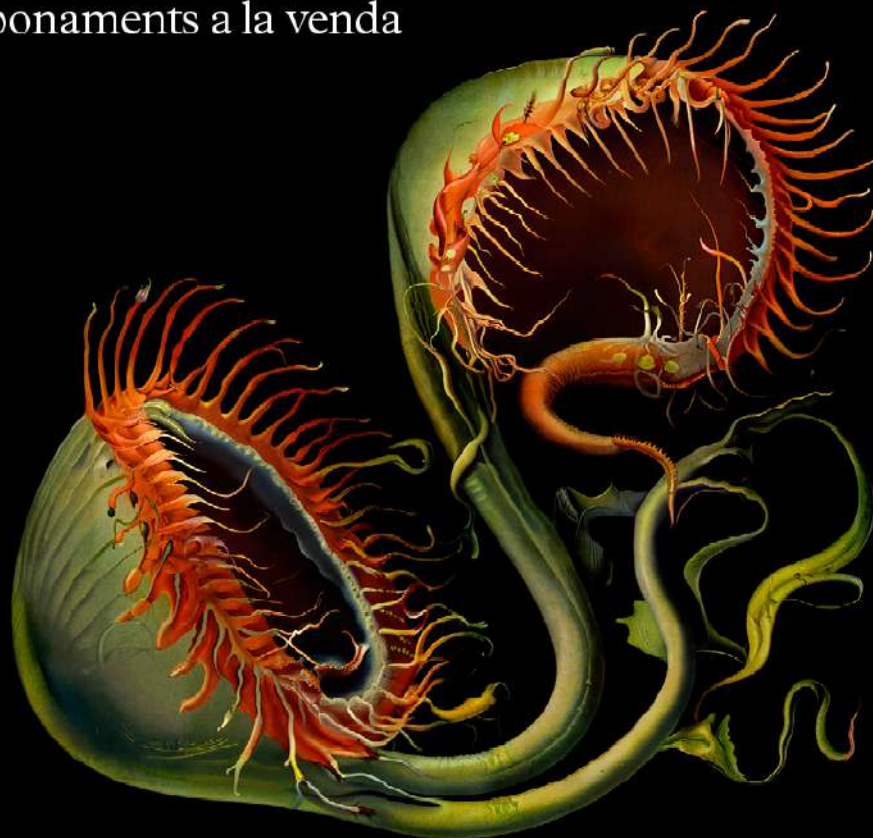
Graduat per la Manhattan School of Music, va treballar com a director assistent de la New Jersey State Opera. Va continuar estudiant a Itàlia i el 1980 es va incorporar al Teatro della Scala de Milà com a *coach* i pianista, a més de ser director assistent de Claudio Abbado, Riccardo Chailly, Gianandrea Gavazzeni i Carlos Kleiber, entre d'altres. Ha participat als festivals de Salzburg, Edimburg, Martina Franca, Jerusalem, Istanbul, Les Choregies d'Orange, Carinthischer Sommer Ossiach i Rossini Opera Festival a Pesaro. On ha acompanyat nombrosos cantants, com Carlo Bergonzi, Andrea Bocelli, Montserrat Caballé, Josep Carreras, Juan Diego Flórez i Leyla Gencer, entre molts d'altres. Ha enregistrat diversos discos al costat de grandíssims noms de la lírica: Sumi Jo, *La Promessa*; Renata Scotto, *Complete songs of Verdi*; Carlo Bergonzi, *Carlo Bergonzi in concerto* i *Art of bel canto-canzone*, i *The comeback concerts* amb Josep Carreras. També ha enregistrat amb Carlo Bergonzi el videoconcert titulat *Bergonzi celebrates Gigli*, que comprèn el repertori que van interpretar junts en un recital molt aclamat el 1985 al Carnegie Hall. Com a clavecinista ha enregistrat la música del DVD de *La Cenerentola* de Rossini, dirigida per Claudio Abbado, i l'estrena mundial d'*Il viaggio a Reims*, també sota la batuta del mateix Abbado.

És artista de la firma de pianos Steinway i forma part de l'equip de l'Accademia d'Arti e Mestieri del Teatro alla Scala.

Palau de la Música Catalana Palau 100

Entrades i abonaments a la venda

Requiem de Mozart

Ensemble Pygmalion & Raphaël Pichon

Així parlà Zaratustra de Strauss

London Symphony Orchestra
& Antonio Pappano

Concert de violí d'Elgar

Pinchas Zukerman, Orquestra Nacional de Lió
& Nikolaj Znaider

El Messies de Händel

Accentus, Insula Orchestra & Laurence Equilbey

Mort i transfiguració de Strauss

Orquestra Filharmònica de Dresden
& Pablo González

Requiem de Brahms

Lobgesang de Mendelssohn

Orfeó Català, Cor de Cambra del Palau,
Balthasar Neumann & Thomas Hengelbrock

Israel a Egipte de Händel

Monteverdi Choir, English Baroque Soloists
& John Eliot Gardiner

Concert per a violoncel de Schumann

Jean-Guihen Queyras, Philharmonia Orchestra
& John Eliot Gardiner

Simfonia del Nou Món de Dvořák

María Dueñas, Los Angeles Philharmonic
& Gustavo Dudamel

Textos

Christopher Willibald Gluck (1714-1787)

“O del mio dolce ardor”, ària de Paride de
Paride ed Elena

Llibret de Raniero Calzabigi (1714-1795)

O del mio dolce ardor

Bramato oggetto,

L'aura che tu respiri,

Alfin respiro.

Oh, objecte anhelat

de ma dolça passió,

l'aire que tu respires

per fi respiro.

O vunque il guardo io giro,

Le tue vaghe sembianze

Amore in me dipinge:

Il mio pensier si finge

Le più liete speranze;

E nel desio che così

M'empie il petto

Cerco te, chiamo te,

spero e sospiro.

Pertot on esguardo

el teu esguard amorós

l'amor en mi dibuixa:

el meu magí imagina

les més felices esperances;

i en el desig que així

el pit m'omple,

et busco, t'anomeno,

t'espero i et sospiro.

Giulio Romolo Caccini (1551-1618)

Amarilli, mia bella

Text atribuït a Giovanni Battista Guarini (1538-1612) i

també a Alessandro Guarini (c. 1565-1636)

Amarilli, mia bella,
Non credi, o del mio cor dolce desio,
D'esser tu l'amor mio?
Credilo pur: e se timor t'assale,
Dubitar non ti vale.
Aprimi il petto e vedrai scritto in core:
Amarilli, Amarilli, Amarilli
è il mio amore.
*Amarilli, estimada,
no creus, desig de mon cor,
que tu ets el meu amor?
Creure-t'ho, i si temences et setgen
no val a dubtar-ho.
Obre'm el pit i veuràs al cor escrit:
Amarilli, Amarilli, Amarilli
és la meva estimada.*

Giacomo Carissimi (1605-1674)

Vittoria, mio core!

Text de Domenico Benigni (1596-1653)

Vittoria, mio core!
Non lagrimar più,
È sciolta d'Amore
La vil servitù.
*Victòria, cor!
No ploris més
s'ha acabat d'Amor
la malvada servitud.*

Già l'empia a' tuoi danni
Fra stuolo di sguardi,
Con vezzi bugiardi
Dispose gl'inganni;
*La cruel, per al teu dany
davant les públiques mirades,
amb encants mentiders
ja forja enganys;*

Le frode, gli affanni
Non hanno più loco,
Del crudo suo foco
È spento l'ardore!
*Els enganys, els afanys,
ja no s'esdevenen,
del seu foc
l'ardor s'ha extingit!*

Da luci ridenti
Non esce più strale,
Che piaga mortale
Nel petto m'avventi:
D'ulls riallers
no surten més dards,
que amb nafra mortal
fereixin el meu pit:

Nel duol, ne' tormenti
Io più non mi sfaccio
È rotto ogni laccio,
Sparito il timore!
Ni dol, ni turments
no acaró.
El llaç he romput,
i he esvaït la por!

Gioachino Rossini (1792-1868)

“L'esule”, de *Péchés de vieillesse*

Text atribuït a Guiseppe Torre (1824-1900)

Qui sempre ride il cielo,
qui verde ognor la fronda,
qui del ruscello l'onda
dolce mi scorre al pie';
ma questo suol non è
la Patria mia.
Aquí sempre riu el cel,
la branca sempre és verda,
el rierol sempre s'escola
als meus peus;
però aquesta terra
no és la meva pàtria

Qui nell'azzurro flutto
sempre si specchia il sole;
i gigli e le viole
crescono intorno a me;
ma questo suol non è
la Patria mia
Aquí en les ones blaves
sempre s'emmiralla el sol:
els lliris i les violes
creixen al meu voltant;
però aquesta terra
no és la meva pàtria.

Le vergini son vaghe
come le fresche rose
che al loro crin compose
amor pegno di fe';
ma questo suol non è
la Patria mia.

*Les verges són tan boniques
com les roses fresques
que duen, com a penyora d'amor,
i fidelitat, als cabells;
però aquesta terra
no és la meva pàtria.*

Nell'Itale contrade
è una città Regina;
la Ligure marina
sempre le bagna il pie'.
La ravvisate, ell'è
la Patria mia.

*En les encontrades italianes
hi ha una ciutat reina;
la Ligúria marina
sempre li banya els peus,
La veieu?,
aquesta és la meva pàtria.*

“La lontananza”, de *Péchés de vieillesse*

Text atribuït a Guiseppe Torre

Quando dal tuo verone,
fra l'ombre della sera,
la flebile canzone
sciorrà la capinera
*Quan des del teu balcó,
entre les ombres de la nit,
la suau cançó
difongui l'alosa*

ed una pura stella
nel suo gentil passaggio
la fronte tua sì bella
rischiarerà d'un raggio,
*i un estel pur
amb el seu passar gentil
el teu front tan bell
il·lumini amb un raig,*

quando il ruscel d'argento
gemere udrai vicino
e sospirar il vento
e sussurare il pino,
*quan el rierol de plata
sentís gemir a prop teu
i sospirar el vent
i xiuxiuejar el pi,*

deh! ti rammenta, o sposa,
che quello è il mio saluto.
Donami allor pietosa
di lacrime un tributo
*Déu!, recorda, oh esposa,
que aquest és el meu comiat.
Dona'm aleshores pietosa
un tribut de llàgrimes*

e pensa, o Elvira mia,
che il povero cantor
per mezzo lor t'invia
sempre più fido il cor.
*i pensa, oh, Elvira meva,
que el pobre cantaire
a través d'ells t'envia
el meu cor sempre fidel.*

“Deh! tu m'assisti amore”, ària de Florville d'*Il signor Bruschino*

Llibret de Giuseppe Foppa (1760-1845), basat en l'obra
teatral *Le fils par hasard, ou ruse et folie* de René Alissan de
Chazet (1774-1844) i Maurice Ourry (1776-1843)

Deh tu m'assisti amore
Or che ritorno a lei
Dona agli affetti miei
Qual sospirai mercé.
Ma alcuno a me non vedo...
Ah, un rio destin prevedo!
*Ajuda'm, oh amor
ara que torno a tu.
Dona a les meves passions
els favors pels quals sospiren.
Però no veig ningú...
Ai, preveig un cruel destí!*

“La speranza più soave”, ària d’Idreno de *Semiramide*

Llibret de Gaetano Rossi (1828-1886), basat en la
tragèdia homònima de François Marie Arouet dit Voltaire
(1694-1778)

La speranza più soave
Già quest’alma lusingava,
E l’istante s’apressava
Più felice pel mio cor.
Te mia sposa, a questo seno...
L’esperança més amable
la meua ànima afalagava.
I ja venia l’instant
més felix per al meu cor.
Dona meua, en el teu si...

Ah! sì, andiam... Ma tu sospiri?
Par che il pianto celi a stento!
Som-hi... Sospires?
Sembla que tes llàgrimes no se suspenen!

(fra sé)
Ah ti frena in tal momento,
O geloso mio furor!
(per a si)
Atura’t, ara mateix,
oh, furor meu, de gelosia!

Sì, sperar voglio contento:
A chi t’ama cederai.
M’amerai, dividerai
Di quest’anima l’ardore
E con me tu giubilerai
Nei trasporti dell’amor.
Sì, content vull esperar.
Et donaràs a qui t’estima,
m’estimaràs, compartiràs
el foc d’aquesta ànima
i amb mi gaudiràs
dels mudaments de l’amor.

Édouard Lalo (1823-1892)

“Puisqu’on ne peut flechir... Vainement, ma bien aimée”, ària de Mylio de *Le roi d’Ys*

Llibret d’Édouard Blau (1836-1906), inspirat en una llegenda tradicional bretona

Puisqu’on ne peut fléchir
ces jalouses gardiennes,
Ah! laissezmoi
Conter mes peines et mon émoi.
*Com que no es poden fer vinclar
aquestes zeloses guardianes,
ah, deixeu-me
explicar mes penes i sentiments.*

Vainement, ma bienaimée!
On croit me désespérer;
Près de ta porte fermée
Je veux encore demeurer.
*Debades, estimada,
creuen que em desespero!
A tocar de la porta closa
vull romandre.*

Les soleils pourront s’étendre.
Les nuits remplacer les jours.
Sans t’accuser et sans me plaindre
Là, je resterai toujours.
*Tots els sols poden pondre’s,
les nits substituir els dies.
Sense retrets ni planys
aquí restaré sempre.*

Je le sais, ton âme est douce,
Et l’heure bientôt viendra
Où la main qui me repousse
Vers la mienne se tendra.
*Ja ho sé, la teva ànima és dolça,
i aviat arribarà l’hora
que la mà que em rebutja
cap a mi s’estendrà.*

Ne sois pas trop tardive
A te laisser attendrir,
Si Rozenn bientôt n’arrive,
Je vais, hélas! mourir.
*Que no sigui massa tard
de cedir i assuaubar,
si Rozenn no arriba aviat,
jo, ai, em moriré!*

Charles Gounod (1818-1893)

“L’amour, l’amour!... Ah! Lève-toi, soleil”, ària
de Roméo de *Roméo et Juliette*

Llibret de Jules Barbier (1825-1901) i Michael Carré
(1821-1872), basat en la tragèdia homònima de William
Shakespeare (1564-1616)

L’amour! Oui, son ardeur a troublé
tout mon être!

*L’amor! Sí, el seu ardor ha pertorbat
tot el meu ésser!*

Mais quelle soudaine clarté
Resplendit à cette fenêtre!
C’est là que dans la nuit rayonne sa beauté!
*Però quina sobtada llum
resplendeix en aquesta finestra!
Està allí la que irradia la seva bellesa en la nit!*

Ah! lève-toi, soleil! Fais pâlir les étoiles,
Qui, dans l’azur sans voiles,
Brillent aux firmament.
Ah! lève-toi! paradis! paradis!
Astre pur et charmant!
Elle rêve! elle dénoue
Une boucle de cheveux
Qui vient caresse sa joue!
*Ah! Alça’t, sol, fes empal·lidir les estrelles,
que, en el blau sense núvols,
brillen al firmament!
Ah! Alça’t! Apareix! Apareix!
Astre pur i encisador!
Ella està somiant! Deixa anar
un rinxol de cabells
que acarona la seva galta!*

Amour! Amour! Porte-lui mes vœux!
Elle parle! Qu’elle est belle!
Ah! je n’ai rien entendu!
Mais ses yeux parlent pour elle,
Et mon cœur a répondu!
Ah! lève-toi, soleil!, etc.
*Amor! Amor! Porta-li les meves promeses!
Ella parla! Que bella que és!
Ah! No he entès res!
Però els seus ulls parlen per ella,
i el meu cor ha respost!
Ah! Alça’t, sol!, etc.*

Gaetano Donizetti (1797-1848)

“La maîtresse du roi... Ange si pur”, ària de
Fernand de *La favorite*

Llibret d'Alphonse Royer (1803-1875) i Gustave Vaëz
(1812-1862), a partir d'un drama de Baculard d'Arnaud
(1718-1805) titulat *Le Comte Comminges*

La maîtresse du roi!... Dans l'abîme creusé,
Sous un piège infernal ma gloire est engloutie,
et de mon triste coeur l'espérance est sortie
ainsi que d'un vase brisé.

*L'amistança del rei!... El buit abim
engolí ma glòria en una trampa infernal,
i d'aquest cor trist, l'esperança s'esvai
esmicolada com un gerro trencat.*

Ange si pur, que dans un songe
j'ai cru trouver, vous que j'aimais!
Avec l'espoir, triste mensonge,
envolez-vous, et pour jamais!

*Àngel pur, que en un somni
creia trobat, t'estimava!
Amb l'esperança, trista mentida,
allunya't de mi, per sempre més!*

En moi, pour l'amour d'une femme
de Dieu l'amour avait faibli;
Pitié! je t'ai rendu mon âme,
Pitié! Seigneur, rends-moi l'oubli!

*En mi, per l'amor d'una dona,
l'amor en Déu s'afeblí.
Pietat!, t'he lliurat la meva ànima,
Pietat, Senyor! Concediu-me l'oblit!*

Ange si pur, que dans un songe
j'ai cru trouver, vous que j'aimais!
Avec l'espoir, triste mensonge,
envolez-vous et pour jamais!

*Àngel pur, que en un somni
creia trobat, t'estimava!
Amb l'esperança, trista mentida,
allunya't de mi, per sempre més!*

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“Forse la soglia attinse... Ma se m'è forza perderti”, ària de Riccardo d'*Un ballo in maschera*

Llibret d'Antonio Somma (1809-1864), basat en el llibret d'Agustin Eugène Scribe Locle de l'òpera *Gustave III, ou le bal masqué* de Daniel Auber.

Forse la soglia attinse,
E posa alfin. L'onore
Ed il dover fra i nostri petti han rotto
Potser va reposar al final.
L'honor i el deure
envers els nostres cors un abisme han obert.

L'abisso. Ah, sì, Renato
Rivedrà l'Inghilterra... e la sua sposa
Lo seguirà. Senza un addio, l'immenso
Ocean ne separi... e taccia il core.
Ah, sí, Renato tornarà
a veure Anglaterra... i la seva muller
el seguirà. Sense cap adeu, l'immens
oceà ens separa... i fa callar el cor.

Esito ancor? ma, o ciel, non lo degg'io?
Ah, l'ho segnato il sacrificio mio!
Encara dubto? Oh, cel, no ho he de fer?
Ah, ja he signat el meu sacrifici!

Ma se m'è forza perderti
Per sempre, o luce mia,
A te verrà il mio palpito
Sotto qual ciel tu sia.
Chiusa la tua memoria
Nell'intimo del cor.
Però si cal que et perdi
per sempre, oh, llum meva,
fins a tu arribarà el meu neguit
allà, sota el cel, on siguis.
Tancat està el teu record
al cor del cor.

Ed or qual reo presagio
Lo spirito m'assale,
Che il rivederti annunzia
Quasi un desio fatale...
Come se fosse l'ultima
Ora del nostro amor?
*I ara, quin mal averany
em fa glatir l'esperit,
que tornar-te a veure anuncia
gairebé un desig fatal...
com si fos l'últim
moment del nostre amor?*

“Oh! Fede negar potessi... Quando le sere al placido... L'ara, o l'avello”, ària de Rodolfo de *Luisa Miller*

Llibret de Salvatore Cammarano (1801-1852), basat en l'obra *Kubale und Liebe* (Intriga i amor) de Friedrich Schiller (1759-1805)

Oh! fede negar potessi agl'occhi miei!
Se cielo e terra, se mortali ed angeli
attestarmi volessen ch'ella non è rea,
mentite! io risponder dovrei, tutti mentite.
*Oh, si pogués no creure els meus ulls!
Si el cel i la terra, si els mortals i els àngels,
volguessin demostrar-me que ella no és culpable,
hauria de dir “Mentiu!”, “Tots mentiu!”.*

Son cifre sue! Tanta perfidia! Un'alma
sì nera! sì mendace!
Ben la conobbe il padre!
Ma dunque i giuri, le speranze, la gioia,
le lagrime, l'anno?
Tutto è menzogna, tradimento, inganno!
*És lletra seva. Quanta perfidia! Una ànima
tan negra i mentidera!
Que bé que la coneixia el pare!
I, doncs, els juraments, les esperances, la joia,
les llàgrimes, l'engany?
Tot és mentida, traïció i engany!*

Quando le sere al placido
chiator d'un ciel stellato
meco figgea nell'etere
lo sguardo innamorato,
e questa mano stringermi
dalla sua man sentita ...
ah! mi tradia!

*Quan, al vespre, sota la plàcida
claror d'un cel estrellat
amb mi fixava en el cel
l'esguard enamorat,
i sentia que m'estrenyia
la mà amb la seva...
Ah, em traïa!*

Allor, ch'io muto, estatico
da' labbri suoi pendea,
ed ella in suon angelico,
„amo te sol“ dicea,
tal che sembrò l'empireo
apirisi all'alma mia!
Ah! mi tradia!

*I jo, mut, estàtic,
quedava pendent dels seus llavis
i ella, amb una veu angèlica,
deïa: “Només t'estimo a tu”,
de manera que semblava que
el cel s'obria a la meva ànima.
Ah, em traïa!*

L'ara, o l'avello aprestami
Al fato io m'abbandonno.
Non temo... non desidero...
un disperato io sono!
*Prepara'm l'altar o la tomba.
M'abandono al destí.
No temo... No desitjo...
Estic desesperat!*

Or la mia brama volgere
nemmeno al ciel potrei,
che inferno senza lei sarebbe il ciel,
sarebbe il ciel per me!
*Ni tan sols puc ara
Transmettre al cel els meus anhels.
Quin infern ni seria per a mi
El cel sense ella!*

Giacomo Puccini (1858-1924)

“Torna ai felici dì”, ària de Roberto de *Le villi*

Llibret de Ferdinando Fontana (1850-1919), basat en la narració homònima de Jean-Baptiste Alphonse Karr (1808-1890)

Torna ai felici dì
Dolente il mio pensier...
Ridean del maggio i fior,
Fioria per me l'amor...
Or tutto si copri
Di lugubre mister
Ed io non ho nel cuor
Che tristezza e terror!
Forse ella vive!...

*El meu pensament adolorit
torna als dies felços...
quan les flors eren rialleres pel maig
i l'amor floria per a mi...
Ara tot està recobert
d'un lúgubre misteri
i al meu cor només tinc
tristesa i terror!
Potser ella està viva...*

També et pot interessar...

Palau Grans Veus
Dimarts, 06.06.23 – 20 h
Sala de Concerts

Eden

Joyce DiDonato, *mezzosoprano*

Il Pomo d'Oro

Maxim Emelyanychev, *director*

C. Ives: *The unanswered question*

R. Portman: *The first morning of the world*

G. Mahler: “Ich atmet’ einen linden Duft!”; “Ich bin der Welt
abhanden gekommen”

B. Marini: “Con le stelle in Ciel che mai”

J. Mysliveček: “Toglierò le sponde al mare”, d’*Adamo ed Eva*

A. Copland: “Nature, the gentlest mother”

G. Valentini: *Sonata enharmonica*

F. Cavalli: “Piante ombrose”, de *La Calisto*

C. W. Gluck: “Danza degli spettri e delle furie”, d’*Orfeo ed Euridice*;
“Misera, dove son!... Ah! non son io che parlo”, d’*Ezio*

G. F. Händel: “As with rosy steps the morn”, de *Theodora*; “Frondi
tenere e belle... Ombra mai fu”, de *Serse*

R. Wagner: “Schmerzen”

Preus: de 30 a 60 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

